Ч. 146. Неділя 17 (4) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З угорского сойму. — Зміст російско-японьского договору. — Справа воєнної фльоти в анґлійскім парляменті. — Чорногора королївством. — Тибетаньскі справи.

Пражска „Bohemia“, обговорюючи парляментарне положенє, впевнює, що правительство не розвяже палати послів перед кінцем року, бо делеґациї мусять зібрати ся і ухвалити буджет. Ґр. Еренталь хоче також дати делеґациям звіт о конституциї в Боснї.

Дня 12 с. м. виголосив ґр. Стефан Тиса в угорскім соймі довгу бесіду. Зараз на вступі виступив він з явним перекручуванєм дійстности, закидаючи народностям в Угорщині скрайну аґітацию і тероризм в часї виборів. Народности, казав він, незадоволені тут в Угорщині зі свого положеня, але нехай придивлять ся они, як жиють Поляки в Німеччині, а Мадяри в Румунії, яка там їх доля. Забув однак Тиса, що Поляки в Німеччині, а Мадяри в Румунії суть невеличкою меншостию, коли противно в Угорщині власне сами Мадяри становлять численну меншість. Ґр. Тиса зобразив понятє феодальної держави, в якій історичне право одиниць є всім, а право народу є нічим, такими словами: Угорщина не є конґльомератом, Угорщину здобув собі один нарід, один нарід сотворив з неї державу і один нарід надав відповідний характер тій державі, тому сей нарід мусить остати пануючим раз на все. Цікаве є закінченє бесіди. Ґр. Тиса почав схлїбляти Румунам, заявляючи, що в Европі є лише два народи, які не мають споріднених з собою племен і для удержаня свого єствованя здані на власні сили, Мадяри і Румуни. Отже оба ті народи призначені з природи до сего, щоби себе взаїмно доповняти, піддержувати взаїмно свою независимість і помагати собі взаїмно у виконуваню народних задач. Вкінци став запрошувати, щоби Румуни вступили до правительственного сторонництва. Очевидно, що Румуни сеї ради не услухають.

Партия Кошута відбула вчера засїданє під проводом Кошута і постановила голосувати в соймі против предложень о контингенті рекрута, против торговельного договору з Румунією і продив предложеня індемнізацийного.

Зміст російско-японьского договору, про який ми опогди згадували, є слїдуючий:

Цїсарске правительство Росиї і Японії, вірні засадам, установленим конвенцією уставновленою між ними 30 липня 1907, бажаючи розширити наслїдки сеї конвенциї з огляду на скріплене мира на найдальшім Всході, рішили доповнити згадану угоду слїдуючими постановленями:

1. Щоби улекшити комунїкацию і причинити ся до розвитку торговлї народів, зобовязують ся оба народи, заключаючи договір, подавати собі взаїмно приятельску поміч при улїпшеню своїх обосторонних зелїзничих лїній в Манджуриї і з огляду на удосконаленє комунікацийної служби на згаданих лїніях та здержувати ся і увзглядиювати status quo в Манджуриї відповідно до всіх договорів конвенций і инших угод заключених по нинїшний день між Росиєю і Японією, а також між тими державами і Хінами. Копії згаданих угод вручено собі взаїмно.

2. В разі, колиб наступила яка подія, яка могла би нарушити status quo, обі сторони заключаючі договір обовязані кождого часу знести ся з собою в цїли порозуміня що до средств, які они уважають відповідними і конечними, щоби удержати status quo.

В дискусиї над буджетом маринарки в анґлійскім парляменті президент міністрів Аскіт заявив, що нерадо говорить про таємничі австро-угорскі дріднавти. Скаже лиш, що Австрия дійстно будує один дріднавт а може і більше. Що до квестиї, чи не можна би на основі міждержавного порозуміня полагодити

---

32)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Придивім же ся ще лїпше тій „культурній“ роботі, яка помагала по части удвигнути не лиш нинїшний Льондон, але й цїлу велику Британію. Славними розбишаками, котрі в Тайберн лишили память по собі, були Джон Шеперд і Джонатан Вільд. Шеперда, котрого стратили в 1724 р., описав докладно в своїй повісти анґлійский писатель Енсвер (Ainsworth), а портрет єго малював в казні у вязници сер Джемс Торнгіль. Вільд, котрий заробляв великі гроші в той спосіб, що посередничив межи злодіями а окрадженими, мав цїлу армію злодіїв і вломників під собою; коли котрий з єго помічників був єму не на руку, то він віддавав єго судови; він сам признав ся, що видав більше як 60 своїх помічників судови, котрий всїх їх казав повісити. А треба знати, що в Анґлїї уважало ся за заслугу видати свого грішного ближнього на шибеницю і в заплату за то діставало ся квіт званий „Тайберн-Тікет“. Документ той надавав деякі права і увільняв властителя від недогідних для него публичних урядів. Документ той можна було продати зі всіма привилеями, які він надавав, і длятого такі тікети платили ся дуже дорого, а в 1818 р. перед їх скасованєм продано один такий Тайберн-Тікет за 6720 К. Ще в 1856 р. увільнив ся якийсь купець на основі такого тікету у судиї, котрий на тім не розумів ся, від служби присяжного.

Межи убийниками, які в Тайберн на шибеници закінчили, були деякі замітні людиска, от як н. пр. пані Турнер, котру за короля Якова І. засудили на смерть за троєнє людий. Була то неабияка красавиця, котра заразом робила й моду своїм одїнєм. Судия промовляючи їй до совісти, казав їй, що она допустила ся всїх сїм головних гріхів, а до того ще ввела в моду жовті крохмалені криски на шию і руки: длятого то мусить і гинути в такім поганім одїню, щоби тота погана мода щезла разом з тою, що єї видумала. На єї трачєнє зійшло ся множество людий з висших кругів. Турнерова вистроїла ся длятого, намалювала собі лице, убрала як найкрасші криски і дала собі звязати руки чорною шовковою лентою і так дала ся повісити.

Бували й льорди, що повисли на шибеници в Тайберн. Таке лучило ся льордови Феррерсови, котрий повис 1760 р. за то, що застрілив установленого з уряду управителя єго маєтностий, бо сам будучи страшно розтратним, не міг управляти своїм майном без шкоди для родини. Феррерс аж до послідної хвилї грав ролю великого пана. Єго судив не суд але палата панів, а що він був льордом, то ніяково було єму повиснути на простім стричку з конопель; єму приготовили були шовковий стричок. До шибеници не їхав він як звичайний опришок на простім возї, але в державній кариті, котру тягнуло шість коний. Коли єго повісили, били ся люди ізза кусників чорного сукна, яким було вкрите підвисшенє під шибеницею, бо кождий хотів мати памятку по тім, як вішали так великого пана.

Наконець треба ще й то згадати, що в Тайберн вішали й за прасові провини. В 1663 р. відважив ся був якийсь друкар видати наукову розвідку про права народу супротив правительства і старав ся єї ширити. Єго тоді звязали, поклали на ліску і так волїкли улицями аж під шибеницю: тут єго повісили, але не дали єму згинути, лиш зараз відрізали від шибеницї; коли віджив випустили з него кишки і спалили в єго очах а відтак ледви ще живому відрубали голову. Більшої лютости, більшого зьвірства трудно собі й подумати. І то діяло ся не так то дуже давно, бо півтретя сотки лїт тому назад в столици держави, котра вже тоді мала претенсию до високої культури.

До Гайд-парку припирає безпосередно другий великий парк в Льондонї, званий Кен-

справу будови кораблів, то Анґлія хотіла би того, але німецке правительство звязане фльотовим законом, котрий обовязує єго до 1912 р. Аскіт закінчив зазивом до палати, щоби она признала средства конечні для оборони краю. Бальфур сказав, що фльота є для Анґлії тим, чим для Німеччини сухопутна армія: від фльоти залежить істнованє Анґлії. Льорд Бересфорд домагав ся побільшуваня воєнної фльоти в такій мірі, щоби цілий сьвіт мусів признати, що з Анґлією не видержить конкуренції. Відтак кількох бесідників промавляло против побільшуваня тягарів. Етат ухвалено.

Мала Чорногора задумала по приміру Сербії і Болгарії стати также королівством і в тій цїли вислала ноту до держав. Всї держави з виїмком Сербії приняли прихильно ноту Чорногори. Проголошенє Чорногори королівством послїдує в серпни с. р. з нагоди ювилею правліня кн. Николая. Доси ще не звістно, чи нове королївство задержить назву „Чорногора", чи назве ся королївством „Цета", як називали ся землї Чорногори в давнинї. Чорногора одна з усїх християньских держав на Балканї зуміла удержати свою майже цїлковиту независимість від Турків, навіть в часах їх найбільшої могучости.

Анґлїйске правительство оголосило т. зв. синю книгу о Тибетї, обіймаючу час від 1904 до 1910 року. Книга кінчить ся письмами про теперішнє положенє в Тибетї, з чого показує ся, що тибетаньскі міністри просили кілька разів Анґлію, аби вставила ся за Тибетом перед хіньским правительством, однако анґлїйске правительство все тим просьбам відмавляло. Одним з найважнїйших писем, поміщених в тій книзі, єсть депеша, яку міністер справ заграничних Едвард Ґрей вислав до Хін дня 8-го цьвітня с. р., а в котрім упоминає Хіни, аби додержували договорів. Ґрей в тій депеши заявляє, що Велика Британія буде боронити інтересів Непалю, Сіккума і Бутаня, трех гімалайских держав і остерігає Хіни перед неосторожним побільшуванєм війск на границях тих держав. Вкінци домагає ся, аби хіньскі урядники в Тибетї займали прихильнїйше становище супротив представителїв Анґлії.

Новинки.

Львів, дня 16-го липня 1910.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва перенїс радників суду краєвого Фр. Мароморша в Бережанах до Станиславова і Вит. Шнеля в Станиславові до Бережан.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концепістів Намістництва: Сев. Секирского, Руд. Цінделя, Меч. Більского і Тад. Лодзиньского комісарями повітовими.

— **В справі шинкарских концесий.** Урядова Gazeta Lwowska пише: Наближаюча ся хвиля удїлюваня шинкарских концесий викликала в многих кругах осіб, що старають ся о концесию, особливож посеред дотеперішних пропінацийних шинкарів горячковий настрій, котрому не можна о стілько дивувати ся, що в многих випадках ходить притім о матеріяльну основу родини. Однак після надходячих з ріжних сторін вістий, найшли ся несовістні люди, котрі хвалячись брехливо якимись впливами у властий, що удїляють шинкарскі концесиї, визискують грошево сей горячковий настрій і легковірність компетентів о шинкарскі концесиї, а при тім кидають в ширших кругах незаслужену тїнь на урядничий стан. Длятого Намістництво звелїло старостам звернути ще раз увагу на сей несовістний визиск, взиваючи всїх тих, котрі про подібні факти знають конкретно, щоби донесли про них власти, а ся відступить справу карному судови.

— **Процес о шпигуньство.** В Кракові розпочала ся передвчера розправа против Івана Вячеслава Рабіновича, родом з Варшави, лїт 36, обжалуваного о войскове шпигуньство в хосен Росиї. Розправа, що потреває до нинї, ведеть ся при замкнених дверех. Рабінович обертав ся в лїпших польских кругах, подорожував по цїлій Галичинї і їздив часто до Варшави. Знакомим говорив, що є головним кореспондентом „Варшавского Дневника", звідки дістає високу пенсию.

— **Огнї.** В Козівцї коло Тернополя згоріло в пятницю перед тиждем 35 господарств. Причина пожежи несвістна. На ратунок прибули пожарні сторожи з Главча, Сороцка, Скоморох. Сущина. Загальна шкода виносить коло 50.000 кор., а була обезпечена в „Днїстрі" на 20.000 корон. В огни згинув селянин Филип Петрик.

— **Дрібні вісти.** Є. В. Цїсар удїлив гр. кат. комітетови будови церкви в Теплківцях, брідского повіта запомоги в квоті 200 кор. — Міністерство просвіти дало молодому буковиньскому письменникови, учит. Данилови Харовюкови одноразову запомогу в квоті 300 корон з державних фондів.— Пересувач вагонів Шефер на двірци в Станиславові дістав ся під колеса льокомотиви, котрі відтяли єму обі ноги. Шефер по кільканацятьгодинних муках помер в шпиталї. — Берлиньскому професорови др. Генр. Лїдерови удалось відцифрувати стару санскритску рукопись, що містить драму найстаршу в індийскій лїтературі. Повстанє сеї драми припадає на час о 500 лїт раньший від повстаня драми Калїдази „Сакунтала".

— **Ґрунвальдский обхід.** Від вчера до недїлї обходять Поляки в Кракові 500-лїтні роковини битви під Ґрунвальдом, де сполучені польско-литовскі войска під проводом польского короля Володислава Ягайла і вел. князя литовского Витовта розбили в пух Хрестоносців і відвернули тою побідою німецку навалу, що грозила заборон всхідній Европі. З нагоди того торжества відкрито вчера величавий памятник короля Ягайла, а крім того відбув ся здвиг польских Соколів і з'їзд тов. школи людової. Обхід, як доносять з Кракова, випав дуже величаво. З цїлої Галичини, Королївства польского, Познаньщини з'їхало ся близько 200.000 людий; прибули також заграничні гостї: чеські і словіньскі посли, депутациї славяньских Соколів. З Росиян прибули звістні публицисти Родичев, Стахович і проф. Погодин.

— **Бібліотека Наукового Тов. ім. Шевченка** замкнена для публики від дня 15 липня до дня 31 серпня включно.

— **Філїя Р. Т. П. в Золочеві** заміряє устроїти від 25 с. м. приготовляючий курс для вступних іспитів до гімназиї, коли зголосить ся бодай 15 участників. За удержанє, яке найдуть в бурсї „Просьвіти", платять кандидати 20 кор. Зголошувати ся до голови філїї дра Костя Танячкевича в Золочеві. — *Виділ*

— **Звіт шкіл Руского Товариства педаґоґічного у Львові** за шк. рік 1909 10 зачинає ся інтересною розвідкою п-ї К. Малицкої п. з. „Наші дівчата в наших школах". Потім насту-

---

сінґтоньским (Kensington Garden). Кенсінґтон було колись мале місточко під старим Льондоном а там, де нинї єсть прекрасний парк, були лиш великі неприступні мочари. Король Вільгельм III., котрий був дихавичний і котрому льондоньска мрака і дим дуже шкодили, перенїс сюди свою резиденцию і побудував тут собі палату. Тодї мешкало ся тут ще зовсїм як на селї, дорога до місточка, котре стало від тепер підгородем а опісля передмістєм, була багниста, лїхтарень при ній не було ніяких а в ночи було навіть небезпечно іти туди, бо там волочило ся богато злодїїв і розбишаків. Король, котрий любив будувати і закладати огороди, взяв ся тут розширяти і украшати як саму палату так і огород коло неї. Се не сподобало ся многим анґлїйским панам, котрих король держав здалека. За короля Кароля II. мали ті панове велике значінє; они творили на королївскім дворі величезну ватагу дворяків і полизайків, король слухав їх і робив, що они єму підшептували а они поправдї були володїтелями в краю і робили що хотїли. За Якова II. панам тим погіршило ся і длятого они зробили заговір та привели з Голяндиї Вільгельма III., котрий став володїтелем Анґлії. Той однак не довіряв давним своїм приятелям і держав їх здалека і тим стягнув їх гнїв на себе а они не мало втїшили ся, коли король одного разу впав з коня і забив ся.

Отже з королем Вільгельмом III., але не менше і з королевою Вікториєю звязана тїсно історія Кенсінґтоньскої палати і парку положеного коло неї. Помериший недавно король Едвард збільшив ще парк прилучивши до него огороди, що належали безпосередно до палати. Отже сю часть парку можна уважати сьміло за взорець старосьвітскої голяндскої штуки огородництва. По середині прямокутника обведеного довкола низьким муром і молодими липами, що творять штучно витяті каблуки, єсть малий прямокутний ставок. Довкола того ставку іде широка, камінними плитами вилоджена стежка, а боками від стежки підносять ся тераси попередїлювані червоною цеглою, на котрих повно всїляких цьвітів та корчів букшпану позасаджуваних в діжочках; корчі ті так попритинані, що творять або кулї або мають вид курий і качок. До ставку вливає вода якимись старосьвітскими оловяними скринями. Цїлий сей огород і тота вода, що вічно журчить, вливаючись до ставку, роблять дуже успокоююче враженє на нерви видця. По за сим городом тягне ся далеко на всхід аж до Серпентини Гайд-парку а відтак на полудне аж до Кенсінґтоньского музея головний парк займаючий майже тілько простору що й сусїдний Гайд-парк.

Кенсінґтоньску палату перероблювано кілька разів, але мимо того не виглядає она зверха як справдїшна палата. Як би так она стояла деинде, між домами а не тут, то можна би гадати, що то якась величава ґімназия або якийсь инший публичний будинок. В серединї суть стїни в старших сьвітлицях виложені дубовими тафлями, плоско склеплені стїни суть звичайно побілені а рами вікон і дверий як також краї дубового отафльованя суть позолочувані. За короля Юрия I. палату значно розширено і добудовано т. зв. сьвітлицю з банею, в котрій стїни пороблено з сірого мармору і виложено дубовим деревом, помальованим на сіро-зелено. В марморових нишах стоять фіґурки всїляких божків з позолочуваного олова.

Крім Юрия I. перебував в сїй палатї часто й король Юрий II., але нинї має ся палата длятого найбільше значіня для анґлїйского народа, що тут родила ся і перебувала свій молодий вік королева Вікторня. В палатї сїй переховують множество памяток з дитинячих лїт сеї королевої і особливо женщини, що заходять оглядати сю палату, не можуть досить налюбувати ся тими ляльками з довгим білявим волосєм, котрі чесала мала ручка пізнїйшої королевої. В комнатї, в котрій знаходять ся забавки королевої Вікториї, спала она, коли єї дня 20. червня 1837 р. досьвіта розбудили і проголосили королевою; она мала тодї 18 лїт.

Красший як цїла тота палата зі всїма своїми сьвітлицями єсть вид з неї на Кенсінґтоньский парк. З переду видніють ся грядки повні цьвітів і корчі бозу а дальше сьвітить ся вода т. зв. круглого ставу, поза котрим зеленіють ся величезні дерева та широкі, зарослї травою алеї, на котрих видко повно лепого жіночого одїня а ще дальше в глубинї губить ся в мрацї Гайд-парк. Як цїла Кенсінґтоньска палата, з котрою вяже ся тїсно дитинячий вік королевої Вікториї, набрала через того женьского характеру, так також і Кенсінґтоньский парк зі всїх парків в Льондонї має найбільше жіночий характер, бо тут буває звичайно далеко більше жінок і дїтий як в якім иншім парку. Лиш коло самого ставу буває вже більше мужчин, котрі тут сходять ся, щоби поплавати трохи човнами на водї.

(Дальше буде).

пає інформацийна стаття дир. А. Алиськевича п. з. „Головні зміни в науковім пляні жіночої семинариї учительскої Р. Т. П.“, а відтак властивий звіт. З него дізнаємо ся, що крім директора всіх шкіл Р. Т. П., п. А. Алиськевича учило в дівочій виділ. школі 19 учителів і учительок, в школі вправ при семинариї 4 учительки, а в дівочій учит. семинариї 18 учителів і 3 учительки. В хроніці шкіл Р. Т. П. описано історию купна дому на школи при ул. Мохнацкого 12, а дальше всі народні обходи і концерти уладжені ученицями. З кінцем падолиста (21. XI.) заснували кандидатки III. року семинариї за згодою і під протекторатом Дирекциї літературно-науковий кружок — бажаючи дальше образувати ся і доповнювати змаганя школи. Почин до того діла дали кандидатки Банахівна М., Шкирпанівна Н., Оливиньска А. і другі. По уложеню реґуляміну введено в житє кружок, скликано загальний збір і вибрано виділ. Провід обняла Банахівна М. До виділу ввійшли: Посацка О., Мандзій О., Оливиньска А., Метелля І., до контрольної комісиї: Авдиковска Н., Рудницка О. і Бірецка С. Кружок сповняв справді своє завданє щиро а виділ був все сьвідомий своїх обовязків. Вперед збирано пильно вкладки і закуплено бібліотечку для самообразованя (в цілости 40 творів), а на весні прилади до товариских забав і гор (головно до Lawn Tennis). В неділі і сьвята (особливо в зимі) уладжувано сходини товариські, відчити, дискусиї і спільну лектуру або звиджувано музеї. Відчитів було 8, а се: М. Банахівної про сьвітогляд руского народу, А. Оливиньскої про Нечуя Левицкого, О. Юринець про Пант. Куліша, Н. Шкирпанівної про Шевченка, дир. А. Алиськевича про Ґетового „Фавста“ і другий про історию і розвиток людскої мови взагалі а німецкої з окрема, О. Т. Лежогубского про теорию розвитку і науку церкви, К. Малицкої про дитя і матір в історії. Звиджено 4 музеї, а се: Ставропигійский, Осолінеум і кн. Любомірских, Дідушицких і промисловий музей міский.

Бібліотека і кабінети природописний, фізикальний та історично-ґеоґрафічний значно збільшили ся.

— **З Перемишлянщини** пишуть до „Руслана“: В день сьв. Ап. Петра і Павла „Сокіл“ в Дусанові посьвятив свій прапор. За перебуваючого на відпустці місцевого пароха о. Кекиша відправив службу Божу о. Тит. Глібовицкий, парох Фірлеєва, а потім на церковнім цвинтари посьвятив прапор і виголосив гарну, патриотичним духом овіяну проповідь до дусанівских Соколів і Сокілок. Потім відбуло ся вбиванє памяткових цьвяшків, а опісля відпоручник львівского „Сокола“, п. С. Ґ. заприсяг членів „Сокола“ в Дусанові (58 мужчин і 8 дівчат), що будуть виповнювати сокільскі обовязки. З черги наступили промови львівского відпоручника, п. Сінгалевича від орґанізациї на перемишляньский повіт, і кошового „Січи“ в Кореличах п. Т. Климчука від Січовиків. Начальник місцевого „Сокола“ п. Бунт подякував іменем товариства всім прибувшим гостям за звеличанє сего сьвята. Сьвято закінчило ся дефілядою всіх стягів перед прапором і гостями. На посьвяченє прапора прибули „Січи“ з Фірлеєва, Корелич, Клещівної і Бачева, а по полудни надтягнули ще Соколи з Руди і Заланова з прапором. Крім того прибули делеґациї від „Сокола“ в Рогатині, з Перемишлян, від читалень з сусідних сіл і богато народа з околиці.

— **Студентский календар.** Філія Руского тов. Педагоґічного в Коломиї видає „Студентский Календар“ на шк. рік 1910/11. В єго склад крім календарскої части війдуть між иншими ось такі статі: Важнійші приписи для ґімназияльних учеників. Ґіґієна нашого первового укладу. Математичні взірці (цілість математики). Літопись України. Почтові, телеґрафічні і телефонічні приписи. Важнійші виміри нашої землі і т. п. Дохід з календарика призначений на будову бурси товариства.

— **Украдене дитини циганами.** До Радовець на Буковині прибула перед тиждfestem банда циганів і розложила ся табором під містом. Радовецка публика, особливо женщини, цікаві на вороженє циганок, відвідували товпою циганьский табор, причім многі замітили, що в однім шатрі находить ся 6-літна дівчинка, бліда і скорше подібна до Жидівки ніж Циганки. Коли до неї заговорили, показало ся, що вимова у неї жидівска. Про своє відкритє женщини донесли місцевій жандармериї, котра сейчас удала ся до циганьского табору і провіривши справу на місци, забрала з собою дівчинку а єї мниму матір, Тіду Анґель арештувала. Арештована циганка призвала ся, що дівчинку справді украдено перед чотирома роками в околици Чернівців, але місцевости і родичів дитини арештована назвати не хоче. Слідство веде ся дальше.

— **Викрите злочину по 15 літах.** На днях впала прокуратория на слід злочину, доконаного перед 15 літами. Тоді пропала одна молода дівчина. Тепер якийсь робітник в похмілю розказував товаришам, що коли служив при войску, один капраль впровадив молоду дівчину до касарні краєвої оборони. Там над нею знущали ся поти, поки не померла. Відтак усунено трупа.

— **Незвичайна дитина.** В Льондоні живе робітник, котрого шестилітний хлопець такий великий, що єму заборонили ходити до школи, бо не лише, що не може влізти ся до шкільної лавки, але через него не можуть учити ся инші діти, бо всі лиш дивлять ся на него. До того він дуже сильний. Хлопець на дві третини сяжня високий, груди єго в обємі 44 цалів широкі, а важить 240 фунтів. При тім всім хлопець зовсїм здоровий. Одно лиш те впадає в очи, що він досить тупоумний, не хоче нічого робити і вічно лиш спав би.

— **Вежа в Пізі.** В Італії зробила велике враженє вість, що славна пізаньска кампаніля, відома під назвою похилої вежі, грозить упадком. В послідних часах замічено значне похиленє, що заповідає катастрофу. Вежа ся, висока на 54 і пів метра, повстала в роках 1174—1350 і вже при будові похилила ся. Однак будівничі рішили, що се їй нічо не пошкодить і докінчили єї скісною. І справді вежа перетревала в тім виді цілі століття. Навіть землетрясеня, що часто навіщують Італію, не завалили єї доси. Аж в послідних часах мабуть „зуб часу“ доконав свого і вежа грозить таки упадком. Власти скликали комісию, зложену з архітектів і фахових людий, котра рішила, що небезпечність поки-що не дуже грізна, заряджуючи лише деякі средства осторожности. Отже перестали дзвонити в три великі дзвони, що находять ся в горішній части вежи. Дзвонять лише двома малими дзвонами, в долішній части вежи. Як доносять послідні телеґрами, небезпечність заваленя вежі зростає з кождним днем.

Телеґрами.

Будапешт 16 липня. Християньско-суспільне сторонництво в угорскім соймі сполучить ся з партиєю людовою.

Будапешт 16 липня. Фінансова комісия угорского сойму по довшій дискусиї, в котрій брав участь також міністер скарбу, приймила позичкові предложеня.

Париж 16 липня. „Matin“ доносить з Риму, що Ватикан зажадав уступленя президента іспаньского кабінету Каналеяса і єрвить то як услівє повороту до нормальних відносин з іспаньским правительством.

Білгород 16 липня. Вчера прибули сюди австрийскі і угорскі відпоручники для веденя переговорів в справах торговельної політики.

Пекин 16 липня. Велика рада приймила з вдоволенєм до відомости, що одною з постанов російско-японьского договору єсть удержанє status quo в Манджуриї.

Ціна збіжа у Львові.

дня 15-го липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·30	до	10·50
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	7·10	„	7·30
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02, 11·32.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Надопада.